

Съ вълшебния пръстенъ той смѣташе да извърши това чудо... А тоя пръстенъ бѣше сега въ чужди рѣце, въ Иванчови рѣце!.. Старецътъ потрепера отъ мъжа и завистъ и се замисли дълбоко какъ да грабне пръстена. .

Купи той скъпоценни златни пръстени и гривни обисипани съ елмази, скъпоценни обеци, огърлици и други накити, които обичатъ женитѣ. Съ тия накити старецътъ отиде въ Иванчовото царство.

Стигна въ столицата. Нареди накититѣ на една хубава златна табла, облѣче се като търговецъ и, като обикаляше около новия дворецъ, викаше:

— Златни нѣща продавамъ!.. Скъпи накити продавамъ! . . .

Чу го царската дъщеря и го извика. Избра си тя нѣколко красиви обеци, пръстени и огърлици. Попита го за цената, а той ѝ отговори:

— За пари не ги продавамъ, а за стари желѣзни вехтории: пръстени, халки, пирони.

Царската дъщеря се много зачуди. Нийде изъ двореца не бѣ виждала тя такива нѣща. Дворецътъ свѣтѣше само отъ злато, сребро и мраморъ и започна да го моли съ пари. Цѣли шепи жълтици изсипа предъ него.

Старецътъ не приемаше пари, а настояваше:

— Иди, потърси, поразгледай изъ стаитѣ, все нийде може да се намѣри нѣкоя такава вехтория.

Влѣзе царската дъщеря въ двореца, дълго обикаля стаитѣ и най-сетне съгледа въ Иванчовата стая на единъ златенъ пиронъ закаченъ голѣмъ желѣзенъ пръстенъ.

Тя се зачуди: защо ли е закачената тая вехтория на златенъ пиронъ. Взе пръстена и отиде, та го показа на свекърва си, Иванчовата майка. И тя нищо не знаеше за пръстена, Иванчо никому нищо не бѣше казалъ за него. Като се научи Иванчовата майка, че старецътъ не иска пари за накититѣ, а вехтории, каза на снаха си:

— Дай му тоя желѣзенъ пръстенъ, щомъ е глупакъ...

— Срамъ ме е, — каза царската дъщеря. — Какъ да му дамъ за толкозъ накити само тоя желѣзенъ пръстенъ!

— Дай му и пари!